

zellin, die in het werk van haar man en wat er in de kunstenaarswereld omgaat, levendig belang stelt.

Mevrouw Blommers heeft dat eigenaardige aangeboren gevoel voor het schoone en echte, wat zich niet van de wijs brengen laat door aan de kunst vreemde consideratiën en doorgaans onmiddellijk het rechte treft.

Geen wonder, dat Blommers op dat natuurlijk oordeel hoogen prijs stelt

Zwarte krijtstudie.

en schertsend haar „zijn publiek” noemt.

Een enkel portret geeft eigenlijk van Mevrouw Blommers geen wezenlijk goede voorstelling. Men moet haar zien, als zij spreekt: de oogen vol vuur en leven; het gelaat onophoudelijk veranderend, vol uitdrukking en beweging; onbewust de hoofdtrekken weergevend van dengeen over wien zij het heeft; acteerend, wat zij vertelt.

Altijd goedig, gul en beminnelijk; vol origineele, vermakelijke invallen.

Men kan niet bij die menschen komen en gaan, zonder

eene zondagsstemming mede te nemen.

Want zoo als zijne vrouw is, is ook Blommers zelf. Hij behoort tot die gelukkige klasse van kunstenaars, die het aangename van artist te zijn, bijzonder op den voorgrond doet treden. Hij is niet zwaarwichtig, wetenschappelijk, of pijnlijk, maar luchtig, los en bevallig. De man zelf is geheel als zijne kunst. Hij spreekt en redeneert druk over alles; is een groot